

## Arrest

**nr. 325 853 van 25 april 2025**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat R. JESPERS  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

### **DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

De verzoekende partij diende op 7 mei 2007 een eerste asielaanvraag in. Op 28 mei 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 september 2008 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 7 oktober 2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag.

Op 16 februari 2009 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Deze maakte het voorwerp van een weigeringsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 maart 2009.

Een vierde asielaanvraag werd op 10 oktober 2011 ingediend welke tevens op 3 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geweigerd.

Tenslotte diende de verzoekende partij op 8 oktober 2012 een vijfde asielaanvraag in. Op 12 december 2012 werd aan de verzoekende partij door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Als een gevolg van deze beslissing werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd op 14 maart 2013 een A-kaart afgeleverd, geldig tot 29 april 2016.

Op 11 maart 2015 werd de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf voor poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten die zich voordeden op 25 april 2012.

De subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij werd op 30 september 2016 ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Op 9 februari 2018 werd ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot beëindiging van verblijf genomen op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Op 25 april 2023 diende de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar minderjarig Belgisch kind A. P., RR (...).

Op 23 oktober 2023 maakte deze aanvraag het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2023 werd ingediend door:*

*Naam: A.*

*Voornaam: J.*

*Nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)*

*Geboortedatum: (...)1982*

*Geboorteplaats: Aleppo*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische minderjarig kind, A. . (RR (...)), in in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.*

*Op 11/03/2015 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf voor volgende feiten, die zich voordeden op 25/04/2012: poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.*

*Er dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. (z/e infra)*

*Zoals reeds aangehaald werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf voor feiten die zich voordeden op 25.04.2012, nl. poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.*

*Uit het Arrest van het Hof van beroep te Antwerpen dd. 11.03.2015 blijkt dan ook dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat betrokkene geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en*

*dat betrokkene er niet voor terugschrikt om zelfs voor een zeer banale reden fors fysiek geweld te gebruiken met gebruik van slagwapens (lees: matrak en stok) en er evenmin voor terugdeinst een vuurwapen te gebruiken (én dit van op korte afstand) tegen politieagenten in functie. Het hof oordeelde ook dat het gedrag van betrokkene getuigt van een gebrek aan normbesef en een zeer impulsieve, gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Tot slot werd betoogd dat uit het persoonlijk handelen van betrokkene een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.*

*Het ernstig en actueel karakter van de bedreiging van de schending van de openbare orde kan afgeleid worden uit de aard van de feiten die hierboven worden weergegeven. Het gegeven dat de poging tot moord, die gepleegd werd door betrokkene, dateert van 2012 en dat hij geen andere feiten zou gepleegd hebben na de geboorte van zijn kinderen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien was het uiteraard ook in zijn voordeel om zo minimaal mogelijk in aanraking te komen met de gerechtelijke instanties.*

*“Hierbij weze opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt 29). “*

*In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 September 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).*

*De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen” (naar analogie HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert.*

*Overwegende dat uit het niks blijkt dat er een risico bestaat dat hij zich in de toekomst zal bezondigen aan nieuwe ernstige strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen zoals destijds.*

*Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.*

*Dergelijke mentaliteit, die volkomen blind blijft voor de daaruit voortvloeiende maatschappelijke ontwrichting, voor de drastische onomkeerbaarheid van de feiten en voor het levenslange trauma veroorzaakt bij de slachtoffers, getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en van een gevaarlijke ingesteldheid.*

*Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

*Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.*

*Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.*

*Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier, samenwonend met B. S. (RR (...)), en zijn twee minderjarige kinderen nl. A. P. (RR (...)) en A. G. (RR (...)). Er dient te worden opgemerkt dat de moeder van de kinderen, door het wangedrag van betrokkene, een lange periode als enige aanwezige ouder de gehele zorg over de kinderen op zich heeft moeten nemen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Sedert 2020 is er geen enkele duidelijkheid waar betrokkene verbleven heeft. In hoeverre hij betrokken was bij de opvoeding van zijn kinderen toen en heden is niet duidelijk.*

*Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te*

*houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is supérieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.*

*Hoe dan ook worden betrokkenes kinderen en vriendin geenszins verplicht België te verlaten, er kan contact blijven gehouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, sedert eind 2020 is er geen enkel spoor van betrokkene, leeft het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid opnemen.*

*Wat de duur van het verblijf betreft, verblijft betrokkene sedert 2007 in België.*

*De jaren dat hij in België heeft verbleven, bewijzen geen vorm van integratie. Er kan worden aangenomen dat betrokkene tijdens deze période sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar zijn land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van hem zal vergen. Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor zijn aanvraag gezinshereniging elders verbleven heeft..*

*Bovendien is niet gebleken dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden.*

*Wat betrokkenes economische situatie betreft, legt betrokkene geen verdere documenten voor.*

*Wat betreft de sociale- en culurele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.*

*Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.*

*Wat betreft zijn huidige gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat mijnheer in België moet verblijven.*

*Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 43, §1 en 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat haar eerste middel als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

*"Redenen van openbare orde voor de weigering zijn niet aanwezig. De werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast is niet aanwezig. De neiging om het gedrag in de toekomst voor te zetten is niet aangetoond.*

### 1.

*Artikel 43 § 1 vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde het verblijf van familieleden van burgers van de Unie kan weigeren, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.*

*De wet schrijft de mogelijkheid in; niet de verplichting.*

*Het betreft een discretionaire bevoegdheid. Dit houdt in dat er geen automatisme bestaat tussen bewezen schendingen van de openbare orde of nationale veiligheid, en het weigeren van verblijf.*

*Dit houdt in dat de motivering om de redenen van openbare orde of nationale veiligheid te weerhouden op zich dienen te beantwoorden aan de vereisten van deze begrippen en afdoende dienen gemotiveerd te zijn.*

*Het begrip openbare orde veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, C-331/16 en C-366/16, pt 41).*

2.

*Bij de beoordeling op zich van de redenen van openbare orde dient de bestreden beslissing alle gegevens van het dossier op feitelijk juiste wijze in aanmerking te nemen.*

*De beslissing dient de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast aan te tonen. Het begrip openbare orde moet restrictief worden opgevat omdat het gaat om een afwijking van de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie.*

*Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het EHJ en onderstaand arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt:*

*2.7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen "rechtstreeks uit de richtlijnen" werden gehaald: "Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun préambule aan dat het begrip "openbare orde" de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen "openbare orde" en "binnenlandse veiligheid" tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU). Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen. Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie." Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, /.../ dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Pari.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).*

*Verzoeker betwist niet dat hij een veroordeling heeft opgelopen. Strafrechtelijke veroordelingen zijn op zich geen voldoende voorwaarde (GwH, 112/2019, B.54.3); zij leiden niet tot een automatische verwijdering (zie o.m. EHJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa; EHJ K.A. e.a. C-82/16; Rendon Marin C-165/14).*

*Verder is vereist voor de interpretatie van het begrip actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34).*

*De beoordeling van het actueel karakter houdt in dat het gevaar moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing wordt getroffen (HvJ Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01).*

*Vermelde onderliggende principes geformuleerd door de rechtspraak zijn in casu niet gerespecteerd.*

3.

*De bestreden beslissing motiveert uitsluitend met verwijzing naar de enige veroordeling van 11 maart 2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 40 maanden gevangenisstraf voor een poging tot doodslag en opzettelijke verwondingen of slagen, feiten van 25 april 2012, om te stellen dat het gedrag van verzoeker een*

*werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

*De specifieke motivering van de bestreden beslissing in essentie dat verzoeker 'geen enkele vorm van respect' zou hebben voor de fysieke integriteit van anderen en dat hij er niet voor terugschrikt om zelfs voor een zeer banale reden fors fysiek geweld te gebruiken met gebruik van matrak en stok en een vuurwapen. De beslissing stelt in de motivering dat het wapen 'van op korte afstand' zou gebruikt zijn. Uit het arrest blijkt dat het gaat om naar gelang de getuige over een afstand van zeven of vijftien meter.*

*Dit gedrag zou getuigen van een gebrek aan normbesef en van een zeer impulsieve, gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid en van een gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.*

*Met betrekking tot het feit dat de beslissing er niet naast kan dat het feit dateert van 2012, wordt dan de merkwaardige motivering gegeven dat het 'uiteraard ook in zijn voordeel is om zo minimaal mogelijk in aanraking te komen met de gerechtelijke autoriteiten'. Dergelijk motief zet de zaken volledig op zijn kop. Het feit dat verzoeker thans 11 jaar geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd, wordt niet ernstig genomen, maar wordt als een loutere opportunistische houding 'afgedaan'.*

4.

*Verzoeker heeft de straf ondergaan; hij was in de gevangenis van Oktober 2015 tot februari 2017, of 17 maanden van de 40 maanden. Hij werd omwille van goed gedrag vervroegd vrijgelaten.*

*De bestreden beslissing houdt hiermee geen rekening.*

*De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende om het actueel, werkelijk en voldoende ernstig karakter van de bedreiging, en de neiging in hoofde van verzoeker om dit gedrag in de toekomst voort te zetten, aan te tonen.*

*De duidelijke realiteit is dat het om een éénmalig gebeuren gaat in een specifieke context van een ruzie, en dat verzoeker sedert 25 april 2012, op dit ogenblik 11 jaar en zeven maanden, geen feiten heeft gepleegd.*

*Op zich is dit een voldoende argumentatie om aan te nemen dat er geen actueel, en evenmin een werkelijk en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving, in hoofde van verzoeker.*

*Een persoon die ruim elf jaar geen feiten heeft gepleegd vertoont geen 'neiging' om het strafrechtelijk gedrag in de toekomst verder te zetten. Dit spreekt voor zich. Dit ontkennen miskent het redelijkheidsbeginsel.*

5.

*Bij de beoordeling van het werkelijke, voldoende ernstig en actueel karakter van de bedreiging kan verder niet alleen worden uitgegaan van de veroordeling.*

*Verzoeker verwijst in dat kader naar de rechtspraak van het EHJ en inzonderheid het arrest Rendon Marin (C-165/14) waarin gesteld wordt dat de beoordeling of een derdelander een verblijfsrecht mag worden geweigerd in verband met de openbare orde, niet alleen op basis van een strafblad mag worden gemaakt. Er moet een concrete beoordeling worden gemaakt van alle actuele en relevante omstandigheden van het geval.*

*De bestreden beslissing gaat enkel uit van de veroordeling. Het enkele motief dat ontwikkeld wordt is dan dat uit de veroordeling van 11 maart 2015 blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

*Er wordt geen enkel ander motief aangehaald.*

*Dergelijke motivering is in strijd met de hogervermelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, het EHJ en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Bovendien impliceert dergelijke motivering dat voor de drie te onderzoeken aspecten (werkelijk, voldoende ernstig, actueel) één en hetzelfde motief wordt gebruikt, terwijl elk aspect een eigen onderzoek vereist, daar het om andere begrippen gaat.*

6.

*De beoordeling van het actueel karakter houdt in dat het gevaar moet beslaan op het ogenblik dat de beslissing wordt getroffen (HvJ Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01) en dat moet aangetoond worden dat verzoeker de neiging heeft om in de toekomst zijn gevaarlijk gedrag voort te zetten.*

*De bestreden beslissing verwijst in haar enig motief niet naar de recentheid van de feiten. Zij kan niet ontkennen dat de feiten reeds van meer dan 11 jaar geleden zijn. Alleszins diende rekening te worden gehouden met het gedrag van verzoeker in die periode van ruim 11 jaar. De beslissing doet dit niet, en maakt in die zin geen beoordeling van het gevaar op het ogenblik dat de beslissing getroffen wordt.*

*De bestreden beslissing maakt verder geen motief met betrekking tot het feit dat het om een eenmalige veroordeling van verzoeker gaat. Evenmin wordt rekening gehouden met het voorbeeldig gedrag van verzoeker tijdens de hechtenis, waardoor hij vervroegd vrij kwam.*

*De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de evoluties in hoofde van verzoeker in de laatste elf jaar. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het gedrag van verzoeker in én buiten de gevangenis in die lange periode.*

*Deze evoluties zijn van evident belang om het actueel karakter van het gevaar te beoordelen en de beoordeling van de neiging om dergelijk gedrag voort te zetten. Er is op 11 jaar tijd geen enkel feit of materieel gegeven dat enige grondslag zou kunnen vormen om aan te tonen dat verzoeker de neiging zou hebben om het gedrag voort te zetten. Het tegendeel is aangetoond.*

*In die zin is de beslissing ook in tegenspraak met de door haar geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie en de geciteerde parlementaire toelichting, waarin gesteld wordt dat de vaststelling van een actuele bedreiging 'in de regel' vereist dat de vreemdeling 'een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden en te herhalen'.*

*Ook de verwijzingen in de beslissing naar de citaten uit de rechtspraak van het HvJ en het EHRM zijn geen afdoende motieven. Het gaat om algemeenheden.*

*Het arrest HvJ (Bouchereau, 1977) is inmiddels geactualiseerd door diverse andere (hoger geciteerde) arresten van het HvJ, en is overigens op zich in casu niet van toepassing (het ging om feiten van verdovende middelen).*

*Het arrest EHRM (A.A. 2011, § 63) geeft in tegendeel aan dat een significante période van goed gedrag noodzakelijkerwijze een impact heeft op de beoordeling van het gedrag, maar dat het misdrijf zelf een rechtvaardiging kan zijn. Het arrest betrof het misdrijf van de groepsverkrachting van een 13 jaar oud meisje.*

*Vermelde rechtspraak bijgevolg veralgemenen en toepassen op de voorliggende zaak, gaat bijgevolg niet op.*

*Ook in die zin faalt de motivering met betrekking tot het actueel karakter van het gevaar en de neiging dergelijk gedrag voort te zetten.*

7.

*Wat betreft het aspect van voldoende ernstige bedreiging.*

*Deze beoordeling vraagt een autonome beoordeling van de ernst van de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd. Het is op zich niet zo dat een veroordeling tot 40 maanden automatisch dient aanzien te worden als een voldoende ernstige bedreiging.*

*De aard van de tenlasteleggingen, de context van de feiten en de strafmaat dienen hierbij in rekening te worden gebracht, alsook de tijdsperiode.*

7.1.

*De beslissing bevat volgende motivering:*

*'Overwegende dat uit het niks (sic) blijkt dat er een risico bestaat dat hij zich in de toekomst zal bezondigen aan nieuwe ernstige strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen als destijds.'*

*Wanneer verzoeker deze zin goed begrijpt motiveert de bestreden beslissing zelf dat er in de toekomst geen risico op strafbare feiten bestaat wanneer verzoeker in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen.*

*Dit motief op zich is afdoende om de beslissing te vernietigen daar verwerende partij zichzelf klaarblijkelijk tegensprekt, en alleszins een motivering geeft die voor gevolg moet hebben dat het verblijf niet kan geweigerd worden.*

## 7.2.

*Verzoeker is veroordeeld voor een poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen. Er moet opgemerkt worden dat de verzwarende omstandigheid dal de feiten gepleegd werden opzichthens agenth die drager zijn van het openbaar gezag niet weerhouden werd. De straf van 40 maanden zelf is een relatief beperkte straf wat indicatief is voor het (milde) standpunt van het Hof van Beroep, dat kermis had van het volledige Strafdossier. Verwerende partij heeft enkel kennis van het arrest. Uit het Strafdossier blijkt ook dat het ging om een vechtpartij aan een café. Het ging dus niet om georganiseerde criminaliteit. In dat kader moet ook opgemerkt worden dat er geen betichting van bendeforming of criminele organisatie werd weerhouden.*

*Deze reële aard en specifieke context van de tenlastelegging worden door de bestreden beslissing miskend.*

*De bestreden beslissing stelt dat het Hof oordeelde 'dat het gedrag van betrokkene getuigt van een gebrek aan normbesef en van een zeer impulsieve, gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid' en dat 'tot slot werd betoogd dat uit het persoonlijk handelen van betrokkene een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen'.*

*Zoals hoger gesteld moeten de gegevens van het dossier op 'feitelijk juiste wijze' in aanmerking worden genomen. De beslissing doet dit niet.*

*Verzoeker leest de geciteerde motiveringen van de bestreden beslissing niet in het arrest van het Hof. Het arrest weerhoudt integendeel het gunstig strafrechtelijk verleden (blanco) van verzoeker, en stelt dat de feiten getuigen 'van een onbeheerste agressiviteit en die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel'. Deze kwalificaties van het arrest zijn volledig anders dan de kwalificaties die de bestreden beslissing hanteert, en die de bestreden beslissing dan nog ten onrechte 'in de mond' van het arrest situeert.*

*Dit is indicatief voor het gebrek aan nuance en objectiviteit van de bestreden beslissing, die verder in de beslissing in totaal overtreffende trap spreekt over 'de koelbloedigheid' van het feit en dat er 'mag worden aangenomen' 'dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt', en dat betrokkene 'volkomen blind blijft voor de daaruit voortvloeiende maatschappelijke ontwrichting, voor de drastische onomkeerbaarheid van de feiten en voor het levenslange trauma veroorzaakt bij de slachtoffers', wat 'getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en een gevaarlijke ingesteldheid.' De bestreden beslissing schuwt de grote woorden niet. Blijkbaar wordt een standaardjargon gehanteerd, wat evenwel niet aanvaardbaar is, in die zin dat dat jargon de precieze motivering van het arrest van 11 maart 2015 op geen enkele wijze respecteert. Zo spreekt het arrest bijvoorbeeld nergens over 'het levenslange trauma' dat bij de slachtoffers zou veroorzaakt zijn. De schadevergoeding die het arrest aan de slachtoffers toekent is beperkt, wat ook wijst op de beperkte omvang van de schade.*

*Verwerende partij kan niet zomaar motieven ontwikkelen die geen steun vinden in vermeid arrest. Er zijn grenzen aan de motiveringsvrijheid van verwerende partij.*

## 7.3.

*Verzoeker wijst er ondergeschikt en voor de volledigheid nog op dat de begrippen gehanteerd in het strafrecht niet eenvoudig kunnen gecalculeerd worden in het vreemdelingenrecht. De functie van een strafzaak is anders dan een zaak in verband met verblijf. In het strafrecht worden sneller strenge bewoordingen aangewend omdat preventie en het geven van een signaal ook als een functie ervan aanzien wordt. Zonder de bewoordingen van het arrest te relativiseren is het correct om deze bewoordingen ook in die context te situeren. De citaten uit het arrest die wel in het arrest voorkomen volstaan om die reden op zich niet om in het kader van de huidige discussie zondermeer te kunnen spreken van 'voldoende ernstige bedreiging'. In dat kader moet ook rekening worden gehouden met de eenmaligheid van de veroordeling. In die zin is ook een loutere conclusie op basis van de veroordeling om te besluiten tot een voldoende ernstige bedreiging niet afdoende.*

*Artikel 43 § 1 vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting werden geschonden.*

## 8.

*De nota met opmerkingen ontwikkelt het standpunt van verwerende partij 'ten aanzien van de verenigde middelen'.*

*De drie door verzoeker ontwikkelde middelen betreffen evenwel autonome gronden die ieder op zich tot de vernietiging moeten leiden.*

*Wat betreft het eerste middel van verzoeker argumenteert de nota met opmerkingen in erg beperkte mate, en dit enkel onder de nummers (van de 'weerlegging') 2 en 7. De overige nummers betreffen de andere middelen.*

*Diverse van de onderdelen van het middelen krijgen geen repliek in de nota.*

#### *8.1.*

*Onder punt 2 repliceert de nota op het argument van verzoeker dat de beslissing uitsluitend verwijst naar de enige veroordeling van 11 maart 2015 van het Hof van Beroep te Antwerpen, dat de beslissing uiteengezet zou hebben 'welke gedragingen' verzoeker heeft gesteld en hoe uit deze 'gedragingen' het actuele, werkelijke en voldoende karakter kan worden afgeleid. Dit argument is naast de kwestie. Die 'gedragingen' zijn uitsluitend gebaseerd op het arrest en de nota bevestigt dit letterlijk door uit de beslissing te citeren: 'Uit het Arrest van het Hof van beroep te Antwerpen.. Wat verzoeker in dat kader gesteld heeft is correct. Er is met geen enkele andere omstandigheid dan het arrest rekening gehouden.*

*Ook het argument dat 'het uiteraard in het voordeel van verzoeker was om zo minimaal mogelijk in aanraking te komen met de gerechtelijke instanties' om te stellen dat de bestreden beslissing 'uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met het feit dat het om eenmalige feiten ging die dateren van 2012' gaat niet op. Het gaat in eerste instantie niet over 'zo minimaal mogelijk' in aanraking komen, maar er was totaal geen enkele 'aanraking' met de gerechtelijke instanties. Ten tweede is, zoals in het middel ontwikkeld, in dat kader louter vermeld motief van belang om niet minimaal in aanraking te komen, in geen enkele mate een afdoende motief. Er is in geen enkele mate rekening gehouden met de lange période van meer dan tien jaar dat verzoeker niet in 'aanraking' is gekomen. Met dit tijdsgegeven is op geen enkele wijze rekening gehouden. In het kader van de vereiste beoordeling van minstens het actuele karakter van de bedreiging diende met dit tijdsgegeven uitdrukkelijk en specifiek rekening te worden gehouden.*

*Dat de bestreden beslissing 'een eigen individueel onderzoek gedaan heeft' gaat niet op. Het gaat louter om een eigen, en dan nog op diverse punten foutieve (zie middel), 'interpretatie' van het arrest van 11 maart 2015. Dit is geen eigen onderzoek op basis van artikel 43 §1 vreemdelingenwet, op basis van de criteria werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.*

*De repliek op het argument van verzoeker dat de beslissing de geciteerde motiveringen niet leest in het arrest (punt 7.2. eerste middel verzoeker) dat verwerende partij niet gehouden is dezelfde 'woordenschat' te hanteren als het Hof van Beroep, is veelzeggend. Het gaat er om dat de beslissing met betrekking tot de eigen 'interpretatie' van het arrest, met betrekking tot de motivering van het arrest een gebrek aan nuance en objectiviteit aan de dag legt, zoals duidelijk uiteengezet door verzoeker in punt 7.2. van het eerste middel.*

#### *8.2.*

*In punt 7 van de weerlegging reageert de nota nog op het punt 7.1. van het eerste middel van verzoeker, waarin gesteld werd dat de eigen motivering van de beslissing inhoudt dat er geen risico op strafbare feiten in de toekomst bestaat.*

*De nota doet dit af als een typefout.*

*Verzoeker betwist dit; alleszins staat het motief er nu eenmaal en is het op zich afdoende voor de vernietiging, gezien de interne contradictie. Bovendien rommelt het motief ook van een taalfout 'niks'.*

*Ook het motief dat de kinderen door het wangedrag van hun vader een lange période van hun vader verstoken waren toen deze in de gevangenis zat, hoewel de twee kinderen toen nog niet eens geboren waren, is wellicht ook een typefout.*

*Minstens bevestigen deze motieven dat de beslissing onzorgvuldig is, en op zich is dit een afdoende reden om ze te vernietigen.*

*Verzoeker treedt de nota bij waar deze in punt 8 van de weerlegging stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel een zorgvuldige voorbereiding vereist en moet gestoeld zijn op een correcte feitenvinding.*

*Uit de vermelde motieven blijkt dat beide voorwaarden afwezig zijn, en de beslissing duidelijk onzorgvuldig is genomen. Dit is overigens ook het geval voor wat betreft de beoordeling van de voorwaarden van artikel 43 §1 vreemdelingenwet.*

*Voor de volledigheid wordt er nog op gewezen dat punt 8 van de weerlegging ten onrechte stelt dat verzoeker zich 'beperkt' door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.*

*De lezing van het verzoekschrift van verzoeker laat dergelijke beoordeling niet toe.*

### **8.3.**

*Verzoeker had naast de specifieke wetsschendingen, ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel opgeworpen.*

*De nota met opmerkingen gaat hier op in met de punten 8 en 9.*

*Wat het zorgvuldigheidsbeginsel betreft stelt de nota in punt 8 dat verzoeker zich hiertoe 'beperkt'. Dit is niet het geval.*

*Wat betreft het redelijkheidsbeginsel stelt de nota dat het moet gaan om een kennelijke wanverhouding en dat uw Raad over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt.*

*Verzoeker stelt dat dergelijke kennelijke wanverhouding aanwezig is wanneer opzichts verzoeker ruim tien jaar na een strafrechtelijke inbreuk en wanneer deze een gezin heeft uitgebouwd met een Belgische echtgenote en twee Belgische minderjarige kinderen, het verzoek tot gezinshereniging wordt geweigerd. Elke redelijk oordelende overheid neemt dergelijke beslissing niet.*

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

*"Het eerste middel voert de schending aan van artikel 43 § 1 en artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980; van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de materiële motiveringsplicht; artikel 8 EVRM; het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel*

*Het tweede middel voert de schending aan van artikel 43 § 2 en artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980; van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de materiële motiveringsplicht; artikel 8 EVRM; het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel*

*Het derde middel voert de schending aan van artikel 43 § 2 en artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980; artikel 3 van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de materiële motiveringsplicht; artikel 3, 9,12,28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag; artikel 24 en artikel 41 van het Handvest grondrechten EU; artikel 20 en 21 van het verdrag werking van de Europese Unie (VWEU); artikel 8 EVRM; het haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel inzake een beslissing op basis van artikel 8 EVRM en op basis van de artikel 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag; het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en artikel 22bis Grondwet.*

*Stelling verzoekende partij*

#### **1.**

*Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing uitsluitend motiveert met verwijzing naar de enige veroordeling van 11 maart 2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 40 maanden gevangenisstraf voor een poging tot doodslag en opzettelijke verwondingen of slagen, feiten van 25 april 2012, om te stellen dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

*De bestreden beslissing zou geen rekening houden met het gegeven dat verzoeker de straf heeft ondergaan; hij was in de gevangenis van oktober 2015 tot februari 2017, of 17 maanden van de 40 maanden. Hij werd omwille van goed gedrag vervroegd vrijgelaten.*

*De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende om het actueel, werkelijk en voldoende ernstig karakter van de bedreiging, en de neiging in hoofde van verzoeker om dit gedrag in de toekomst voort te zetten, aan te tonen. Het gaat om een éénmalig gebeuren, verzoeker heeft sedert 25 april 2012, op dit ogenblik 11 jaar en zeven maanden, geen feiten gepleegd. Op zich is dit een voldoende argumentatie om aan te nemen dat er geen actueel, en evenmin een werkelijk en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving, in hoofde van verzoeker.*

*De bestreden beslissing maakt volgens verzoeker verder geen motief met betrekking tot het feit dat het om een eenmalige veroordeling van verzoeker gaat. Evenmin wordt rekening gehouden met het voorbeeldig gedrag van verzoeker tijdens de hechtenis, waardoor hij vervroegd vrij kwam. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de evoluties in hoofde van verzoeker in de laatste elf jaar. Er wordt op*

geen enkele wijze rekening gehouden met het gedrag van verzoeker in én buiten de gevangenis in die lange periode om het actueel karakter van het gevaar te beoordelen.

2. De beslissing bevat volgende motivering:

‘Overwegende dat uit het niks (sic) blijkt dat er een risico bestaat dat hij zich in de toekomst zal bezondigen aan nieuwe ernstige strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen als destijds.’ Hieruit leidt verzoeker af dat de bestreden beslissing zich tegensprekt en vernietigd zou moeten worden.

Nog zou verweerder bewoordingen hanteren die niet vervat zijn in het arrest van het Hof van Beroep strekkende tot de veroordeling van verzoeker.

2.

Onder een tweede middel oppert verzoeker dat de voorwaarden van artikel 43, §2 Vreemdelingenwet geschonden werden.

De motivering over de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst, zou geen rekening hebben gehouden met verzoekers afkomst uit Aleppo, stad die zwaar geleden heeft in de burgeroorlog. In deze omstandigheden kan een terugkeer naar zijn land van herkomst volgens verzoeker niet verwacht worden.

Verzoeker bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing inzake het gezinsleven. De belangen in dit kader van het gezinsleven van de partner van verzoeker zijn niet eens vermeld in de bestreden beslissing. Deze partner heeft op zich een belang bij de aanwezigheid van verzoeker in het gezin voor haar zelf maar ook met betrekking tot de opvoeding en opvang van de kinderen. De beslissing negeert dit volgens verzoeker.

3.

Onder een derde middel ontwikkelt verzoeker theoretische de geviseerde bepalingen en hekelt dat er geen rechtsbasis in verband met de kinderen werd opgenomen in de bestreden beslissing. Nog diende volgens verzoeker de kinderen te worden gehoord in toepassing van artikel 12 Kinderrechtenverdrag en wordt het recht van de kinderen op regelmatige persoonlijke en rechtstreekse betrekkingen met verzoeker geschonden. Digitale contacten of contacten per mail of telefoon zijn volgens verzoeker niet in overeenstemming met deze begrippen. Evenmin werd rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen, verwijt verzoeker. De bestreden beslissing laat ook na het gegeven in aanmerking te nemen dat het gaat om een partner en twee kinderen met Belgische nationaliteit.

Het zou voor de partner en kinderen problematisch zijn om periodiek naar Aleppo te reizen om verzoeker te gaan bezoeken, naast de betaalbaarheid ervan en het missen van school voor de kinderen.

Weerlegging

Ten aanzien van de verenigde middelen

1.

De motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 43 van de vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Verwerende partij heeft hierbij uitvoerig toegelicht op basis van welke feitelijke vaststellingen zij tot het besluit kwam dat uit het gedrag van verzoekende partij blijkt dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekende partij op het grondgebied van het Rijk, met zijn leeftijd, gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

2.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij niet enkel verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling die zij heeft opgelopen, noch kan uit de motivering blijken dat de verwerende partij een automatisme hanteert tussen veroordelingen en weigering van verblijf. Verwerende partij heeft immers uiteengezet welke gedragingen verzoekende partij stelde en heeft beargumenteerd hoe uit deze gedragingen kan worden afgeleid dat verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij heeft hierbij benadrukt dat:

*“Uit het Arrest van het Hof van beroep te Antwerpen dd. 11.03.2015 blijkt dan ook dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat betrokkene geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat betrokkene er niet voor terugschrikt om zelfs voor een zeer banale reden fors fysiek geweld te gebruiken met gebruik van slagwapens (lees: matrak en stok) en er evenmin voor terugdeinst een vuurwapen te gebruiken (én dit van op korte afstand) tegen politieagenten in functie. Het hof oordeelde ook dat het gedrag van betrokkene getuigt van een gebrek aan normbesef en een zeer impulsieve, gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Tot slot werd betoogd dat uit het persoonlijk handelen van betrokkene een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.*

*Het ernstig en actueel karakter van de bedreiging van de schending van de openbare orde kan afgeleid worden uit de aard van de feiten die hierboven worden weergegeven. Het gegeven dat de poging tot moord, die gepleegd werd door betrokkene, dateert van 2012 en dat hij geen andere feiten zou gepleegd hebben na de geboorte van zijn kinderen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien was het uiteraard ook in zijn voordeel om zo minimaal mogelijk in aanraking te komen met de gerechtelijke instanties.*

*(...)*

*Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.*

*Dergelijke mentaliteit, die volkomen blind blijft voor de daaruit voortvloeiende maatschappelijke ontwrichting, voor de drastische onomkeerbaarheid van de feiten en voor het levenslange trauma veroorzaakt bij de slachtoffers, getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en van een gevaarlijke ingesteldheid.” (eigen nadruk)*

*Dat verzoeker tijdens zijn gevangenschap en na zijn vrijlating geen nieuwe strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd doet hoegenaamd niet af aan voorgaande beoordeling. De kritiek van verzoeker dat het om eenmalige feiten ging die dateren van 2012 betreft gegeven waar de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening mee heeft gehouden.*

*Uw Raad heeft reeds meermaals bevestigd dat de bevoegde minister of haar gemachtigde in toepassing van artikel 43, 2°, van de vreemdelingenwet wel degelijk bevoegd is om in het kader van een eigen individueel onderzoek na te gaan of de vrijwaring van 's lands openbare orde verantwoordt dat aan de verzoeker het verblijf als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd.<sup>1</sup> Verweerder is in haar beoordeling dan ook geenszins gehouden dezelfde woordenschat te hanteren als deze in het arrest van het Hof van beroep.*

*3.*

*Verzoekende partij betoogt in essentie dat geen specifieke beoordeling werd gemaakt rekening houdend met het gezinsleven en specifiek met de kinderen. Verzoekende partij kan hierin niet gevolgd worden. Zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een belangenafweging heeft uitgevoerd tussen het publiek belang – zijnde de vrijwaring van de openbare orde – en het privaat belang van verzoekende partij, meer bepaald haar recht op gezins- en privéleven. Met haar stelling dat de eerste overweging in de bestreden beslissing een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling is van verzoekende partij, doet verzoekende partij geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing een omstandige motivering bevat aangaande het gezinsleven van verzoekende partij waarbij het feit dat er in casu sprake is van minderjarige kinderen eveneens in ogenschouw werd genomen.*

*In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts lijkt voor te houden behoort het in overweging nemen van het hoger belang van het kind tot de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM. Zo oordeelde het EHRM in zijn arrest Jeunesse dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden<sup>2</sup>.*

*Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de daad van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden<sup>3</sup>. Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaald in de zaak Assem Hassan Ali C v. Denmark van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde:*

*“55. In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” 56.*

*Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76)."*<sup>4</sup>

Verzoekende partij toont niet aan dat het Kinderrechtenverdrag op dit vlak een ruimere, juridisch afdwingbare bescherming biedt.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in haar beoordeling nog had moeten verwijzen naar specifieke bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, de Grondwet of het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, nog los van het feit dat de aangevoerde artikelen van het Kinderrechtenverdrag (cf. RvS 1 april 1997, nr. 65.754) en artikel 22bis van de Grondwet (cf. RvS 27 december 2013, nr. 225.957) geen directe werking hebben en uit de bespreking lager zal blijken dat het hoger belang van de kinderen niet geschaad wordt door de bestreden beslissing. Er moet daarbij nog benadrukt worden dat het hoger belang van het kind waarvan sprake in voorgaande artikelen niet impliceert dat verwerende partij geen aandacht mag hebben voor andere belangen en niet zou kunnen oordelen dat deze andere belangen primeren op de belangen van kinderen (cf. GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Dit geldt zeker indien het een beslissing betreft inzake de verblijfsstatus van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een ernstige veroordeling<sup>5</sup>.

4.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoeker gaat er in zij betoog aan voorbij dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven<sup>6</sup>. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan<sup>7</sup>. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren<sup>8</sup>. De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het geen weigering van voortgezet verblijf nu verzoekende partij zijn beschermingsstatus reeds in 2016 werd ingetrokken door het CGVS en hijzelf werd afgevoerd op 09.02.2018. Verzoeker was dus geenszins toegelaten tot een lang verblijf in België bij het indienen van zijn aanvraag.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen<sup>9</sup>. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang<sup>10</sup>. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het

geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM11.

Verzoekende partij en zijn partner kunnen bezwaarlijk betwisten dat zij hun gezinsleven hebben gesticht op een moment dat de verblijfssituatie van verzoekende partij precair was. Verzoeker beschikte immers over geen enkel recht op verblijf toen hij de gevangenis verliet en heeft niet geaarzeld onmiddellijk een kind te verwekken.

In deze omstandigheden kunnen de criteria die voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) met betrekking tot maatregelen die worden genomen inzake gevestigde vreemdelingen niet zomaar worden aangewend en kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat het niet toestaan van een verblijf aan een vreemdeling een schending kan inhouden van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13). Verzoekende partij maakt met haar betoog evenwel niet aannemelijk dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden.

5.

In de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekende partij vader is van twee kinderen met de Belgische nationaliteit. Zij wijst er evenwel op dat het familiale en persoonlijke belang van verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Verder stelt zij vast dat niet blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven enkel in België kan uitoefenen, nu de kinderen nog jong zijn en zich dus gemakkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Daarnaast oordeelt de verwerende partij tevens dat het gezin van verzoekende partij ervoor kan opteren om in België te blijven en contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of regelmatige bezoeken

aan verzoekende partij in het buitenland:

“Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook worden betrokkene's kinderen en vriendin geenszins verplicht België te verlaten, er kan contact blijven gehouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, sedert eind 2020 is er geen enkel spoor van betrokkene, leeft het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid opnemen.”

Verzoekende partij maakt, met verwijzing naar de nationaliteit van zijn partner en kinderen niet aannemelijk dat uitzonderlijke omstandigheden voorliggen die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt voortgezet. Verweerder benadrukt daarbij dat indien partners met een verschillende nationaliteit met elkaar willen samenwonen, dan zal steeds minstens één partner niet kunnen verblijven in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. In dit verband moet ook worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij enkel in België een gezinsleven kan opbouwen met zijn partner en kinderen. De kinderen waarnaar verzoekende partij verwijst zijn bovendien nog jong (meer bepaald drie en zes jaar), verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich niet gemakkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10).

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat dit voor de kinderen een enorme moeilijkheid zou inhouden (zie ook: EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §§ 52 en 55 waarbij het EHRM de beoordeling door de nationale autoriteiten gemaakt niet disproportioneel achtte: “Quant aux enfants, âgés respectivement de 7, 11 et 13 ans, ils sont encore à un âge où ils peuvent s'adapter à un nouvel environnement (...) EHRM, Hamesevic v. Denmark, Application no 25748/15, 16 mei 2017, §§42 en 43). De kinderen van verzoeker zijn nog jonger dan in vermeld arrest.

Verder verplicht de verwerende partij het gezin van verzoekende partij niet om mee naar het buitenland te trekken, maar wijst zij erop dat het gezin er ook voor kan opteren om in België te blijven en contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of regelmatige bezoeken in het buitenland.

Het weze overigens benadrukt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en het door verzoeker voorgehouden gezinsleven in illegaal verblijf, door de huidige bestreden beslissing niet wordt beëindigd.

6.

Wat de kritiek betreft over het land van herkomst en de toestand in Aleppo gaat verzoeker eraan voorbij dat er enkel dient te worden gemotiveerd over de bindingen in het land van herkomst, niet de stad waar verzoeker voor zijn vertrek woonachtig was.

Verwerende partij heeft ook effectief gemotiveerd over de binding met het land van herkomst conform artikel 43, §2 Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker opnieuw oppert niet naar Syrië te kunnen terugkeren, heeft uw Raad hierop reeds geantwoord in haar arrest nr. 213 168 van 29.11.2018 in het kader van verzoeker zijn beroep tegen de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf:

“Waar verzoeker erop wijst dat hij, zoals wordt bevestigd in de beslissing van de commissaris-generaal van 30 september 2016, niet kan terugkeren naar Syrië, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden

*beslissing dat dit gegeven door verweerder in rekening is gebracht. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen terugkeerverplichting naar Syrië inhoudt. In zoverre verzoeker verder nog stelt dat hij geen familie heeft in een ander land dan België, en hij dus nergens anders terecht kan, stelt de Raad vast dat verzoeker in de hem bij aangetekende brief van 23 november 2017 overgemaakte vragenlijst uitdrukkelijk werd gevraagd of hij familie heeft in het herkomstland of in een ander land dan België. Zoals reeds werd vastgesteld, verkoos verzoeker om niet binnen de gestelde termijn te reageren .op deze uitnodiging, dit kaderde binnen het hoorrecht. Andermaal blijkt dan ook niet dat verweerder thans kan worden tegengeworpen ten onrechte geen rekening te hebben gehouden met het gegeven als zou verzoeker buiten België geen familie meer hebben en zich dus ook niet elders kunnen vestigen.*

*De Raad besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening houdende met de gegevens waarover hij kon beschikken, geen correcte, zorgvuldige en proportionele belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.*

*Een miskenning van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”*

*7.*

*Deze door verzoeker geciteerde passage betreft kennelijk een typefout, waar een risico, geen risico dient te zijn.*

*Overwegende dat uit het niks (sic) blijkt dat er een risico bestaat dat hij zich in de toekomst zal bezondigen aan nieuwe ernstige strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen als destijds.’ (eigen nadruk)*

*Dergelijke kleine materiele vergissing is niet in staat tot de nietigheid van de bestreden beslissing te leiden.*

*8.*

*Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.<sup>12</sup> Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*

*In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.*

*9.*

*Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.<sup>13</sup> Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.*

*10.*

*Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.*

*De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.*

*Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.<sup>14</sup>*

*11.*

*Het beroep is ongegrond.”*

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel onder meer dat redenen van openbare orde voor de weigering niet aanwezig zijn. De werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast is volgens haar niet aanwezig. De neiging ont het gedrag in de toekomst voor te zetten is ook niet aangetoond. De verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het ECHG en het arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt. De beoordeling van het actueel karakter houdt in dat het gevaar moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing wordt getroffen (HvJ Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01). Vermelde principes geformuleerd door de rechtspraak zijn in casu volgens de verzoekende partij niet gerespecteerd.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :*

*(...)*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

*“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.*

*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.*

*Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.*

*Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.*

*Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”*

De verwerende partij is in de mogelijkheid overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, waarbij deze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, en waarbij dit gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

De verzoekende partij betwist dat zij actueel nog een gevaar voor de openbare orde vormt. In de bestreden beslissing wordt door de verwerende partij volgens de verzoekende partij enkel gewag gemaakt van één strafrechtelijke veroordeling in 2015 voor feiten uit 2012 om het actueel karakter en het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij te kunnen beoordelen. Volgens de verzoekende partij wordt er niet op afdoende wijze rekening gehouden noch gemotiveerd over de heel lange periode sinds 2012 dat zij geen enkel feit meer heeft gepleegd. Er werd volgens haar geen enkele rekening gehouden met de lange periode van goed gedrag, het feit dat zij al na 17 maanden de gevangenis mocht verlaten wegens goed gedrag, en het feit dat zij met haar Belgische partner en twee Belgische kinderen een gezin vormt.

De verzoekende partij betwist dat zij actueel nog een gevaar voor de openbare orde vormt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde dat de verzoekende partij nog zou stellen afleidt uit de ene veroordeling van de verzoekende partij door het Hof van Beroep in 2015:

*“Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.*

*Op 11/03/2015 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf voor volgende feiten, die zich voordeden op 25/04/2012: poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.*

*Er dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. (z/e infra)*  
*Zoals reeds aangehaald werd werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf voor feiten die zich voordeden op 25.04.2012, nl. poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.*

*Uit het Arrest van het Hof van beroep te Antwerpen dd. 11.03.2015 blijkt dan ook dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat betrokkene geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat betrokkene er niet voor terugschrikt om zelfs voor een zeer banale reden fors fysiek geweld te gebruiken met gebruik van slagwapens (lees: matrak en stok) en er evenmin voor terugdeinst een vuurwapen te gebruiken (én dit van op korte afstand) tegen politieagenten in functie. Het hof oordeelde ook dat het gedrag van betrokkene getuigt van een gebrek aan normbesef en een zeer impulsieve, gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Tot slot werd betoogd dat uit het persoonlijk handelen van betrokkene een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.*

*Het ernstig en actueel karakter van de bedreiging van de schending van de openbare orde kan afgeleid worden uit de aard van de feiten die hierboven worden weergegeven. Het gegeven dat de poging tot moord, die gepleegd werd door betrokkene, dateert van 2012 en dat hij geen andere feiten zou gepleegd hebben na de geboorte van zijn kinderen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien was het uiteraard ook in zijn voordeel om zo minimaal mogelijk in aanraking te komen met de gerechtelijke instanties.*

*“Hierbij weze opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt 29). “*

*In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 September 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).*

*De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen” (naar analogie HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert.*

*Overwegende dat uit het niks blijkt dat er een risico bestaat dat hij zich in de toekomst zal bezondigen aan nieuwe ernstige strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen zoals destijds.*

*Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.*

*Dergelijke mentaliteit, die volkomen blind blijft voor de daaruit voortvloeiende maatschappelijke ontwrichting, voor de drastische onomkeerbaarheid van de feiten en voor het levenslange trauma veroorzaakt bij de slachtoffers, getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en van een gevaarlijke ingesteldheid.”*

Het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat *“Uit zijn rechtspraak blijkt dat [...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”*. Maar *“[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”* Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever *“hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”* (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

De raad stelt vast dat de verzoekende partij na de strafrechtelijke veroordeling in 2015 voor feiten uit 2012 geen delicten meer heeft gepleegd. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing niet in concreto over deze erg lange periode, maar meent dat dit geen afbreuk doet aan de zware feiten en de inhoud van het arrest van het Hof van Beroep. De raad ontkent niet dat de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld ernstig en laakbaar waren. Evenwel dient nagegaan te worden of de verzoekende partij de neiging zal vertonen om dit gedrag in de toekomst verder te zetten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoekende partij zich op heden niet normenconform zou gedragen, en er blijkt zelfs uit dat, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, de verzoekende partij zich sindsdien nooit meer aan feiten heeft bezondigd. De verzoekende partij werd in februari 2017 vervroegd vrijgelaten omwille van haar goed gedrag. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Na haar vrijlating is verzoekende partij ook vader geworden van twee kinderen. Ondertussen zijn er reeds 8 jaar verstreken sedert de vrijlating van de verzoekende partij, hetgeen toch wel een heel lange periode is. De enige beoordeling die de verwerende partij maakt is dat het in het voordeel is van de verzoekende partij om zo minimaal mogelijk in aanraking te komen met de gerechtelijke instanties. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt is er geen enkele aanraking meer geweest met de gerechtelijke instanties en dit reeds sedert zijn vrijlating in februari 2017. Met dit tijdsgegeven werd op geen enkele wijze rekening gehouden of werd dit minstens ontzettend geminimaliseerd. De verwerende partij maakt niet aannemelijk dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico bestaat dat zij de feiten waarvoor zij laatst werd veroordeeld in 2015 voor feiten uit 2012 zal herhalen. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat daarvoor in het administratief dossier geen enkele indicatie te vinden is. Zij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening heeft gehouden met de erg lange periode sinds haar enige veroordeling in 2015 voor feiten die dateren van maar liefst 2012, zijnde ongeveer 11 jaar vóór de bestreden beslissing. Op dat moment had de verzoekende partij overigens, zo haalt zij eveneens terecht aan, nog geen gezinsleven met haar twee minderjarige kinderen. Ook op dit punt getuigt de bestreden beslissing van een onzorgvuldige feitenvinding. Zo stelt de bestreden beslissing dat de moeder van de kinderen, door het wangedrag van de verzoekende partij, een lange periode als enige aanwezige ouder de gehele zorg over de kinderen op zich heeft moeten nemen, hetgeen allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische kinderen. Het is niet duidelijk wat de verwerende partij hiermee bedoelt aangezien de kinderen pas na de vrijlating van verzoeker werden geboren en in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker overeenkomstig de gegevens van het administratief dossier samenwonend is met de moeder en de twee minderjarige kinderen.

De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd. Het actueel karakter van het gevaar van een schending van de openbare orde ontbreekt. Bovendien getuigt de bestreden beslissing van een onzorgvuldige feitenvinding.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af.

De verwerende partij heeft hiermee de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en de motiveringsplicht geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU